

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/188/2013
Identifikačné číslo spisu:	8512202307
Dátum vydania rozhodnutia:	09.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8512202307.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, proti žalovanému O. T., bývajúcemu v Z., o zaplatenie 7 446,01 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 1 C 41/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. mája 2013, sp. zn. 21 Co 3/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 2. júla 2012, č. k. 1 C 41/2012-37 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 2 695,61 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,023 % denne zo sumy 2 695,61 € za obdobie od 10. februára 2012 do zaplatenia, ako aj úrok z omeškania vo výške 0,023 % denne zo sumy 250,- € za obdobie od 10.2.2012 do 21.6.2012, všetko do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Žalobu vo zvyšku zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žaloba je dôvodná čiastočne. Mal preukázané, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu úverovej zmluvy z 15. mája 2008, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal žalobkyni vrátiť poskytnutý úver vo výške 3 651,33 € v 84 mesačných splátkach po 100,05 €. Súčasťou úverovej zmluvy boli aj úverové podmienky bližšie upravujúce práva a povinnosti účastníkov. V danej veci ide o zmluvu spotrebiteľskú, preto ju bolo nutné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy. Žalovaný neuhrádzal splátky riadne, a preto sa dostal do omeškania. Žalobkyňa si preto listom z 24. októbra 2008 uplatnila právo na uhradenie celého zostatku poskytnutého úveru (79 splátok úveru) vrátane dohodnutej zmluvnej pokuty vo vzťahu k zostávajúcim splátkam (6. až 84. splátke) pozostávajúcej z výšky úrokov z úveru zo zostávajúcich 79 splátok, na ktoré by mala žalobkyňa nárok pri riadnom splácaní úveru v sume 3 995,62 €. Žalobkyňa v tomto konaní požadovala úrok z omeškania z celej žalovanej istiny už odo dňa nasledujúceho po spísaní listu (od 25. októbra 2008), z podacieho hárku vyplýva, že list bol podaný na pošte 28. októbra 2008. Výšku úroku bola v zmluve dohodnutá 0,08 % denne z dlžnej sumy. Žalovaný uhradil žalobkyni pred podaním

žaloby 705,72 €, po začatí súdneho konania 250,- €. Žalobkyňa po čiastočnom späťvzatí žaloby požadovala úrok z omeškania 0,023 % denne. V odôvodnení súd poukázal na to, že v úverovej zmluve chýbal údaj o priemernej hodnote RPMN, ktorý vyžadoval v čase uzavretia zmluvy § 4 ods. 2 písm. k/ zákona č. 258/2001 Z. z., a bol zverejnený 29. apríla 2008. Rovnako zmluva neobsahuje údaj o termíne splátok (§ 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z.), preto je potrebné žalobcom poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z.). Nie je možné akceptovať ani uplatnený nárok na úroky z úveru (zahrnuté do splátok neprehľadne a neurčito, bez uvedenia ich konkrétnej výšky), a to ani vo forme zmluvnej pokuty 3 995,62 € ako výšky pozostávajúcej zo 6. až 84. splátky (79 splátok), keďže je úver bezúročný. Nebolo preukázané predloženie výzvy z 24. októbra 2008 žalovanému. Poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný do rozhodnutia súdu uhradil spolu 955,72 €, a tak súd žalobe v časti istiny 2 695,61 € vyhovel a v zostávajúcej časti istiny žalobu zamietol. Taktiež zamietol žalobu v časti 3 995,62 € požadovanej z titulu zmluvnej pokuty vrátane celého úroku z omeškania z tejto sumy. Žalobkyňa nepreukázala uplatnenie práva podľa § 563 Občianskeho zákonníka, pretože doručenie výzvy žalovanému z 24. októbra 2008 preukázané nebolo. Táto bola žalovanému doručená až podaním žaloby na súd spolu s prílohami 8. februára 2012, kde bol žalovaný povinný plniť nasledovný deň a až 10. februára 2012 sa mohol dostať do omeškania s plnením dlhu (2 945,61 €), ako rozdielu medzi poskytnutou istinou úveru a vrátenou časťou úveru (3 651,33 € - 705,72 €); túto sumu súd priznal s uplatneným úrokom z omeškania 0,023 % denne. Pokiaľ ide o časť istiny 250,- € uhradenej v priebehu konania (pripísaním na účet žalobkyne), z tejto bol úrok z omeškania zamietnutý v časti prevyšujúcej obdobie od 10. februára 2012 do 21. júna 2012. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozhodujúci o odvolaní žalobkyne proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba v zostávajúcej časti zamietnutá a výroku o trovách konania, rozsudkom zo 7. mája 2013, sp. zn. 21 Co 3/2012 potvrdil napadnuté výroky rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Uviedol, že súd prvého stupňa vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu aj vo vykonanom dokazovaní a vec správne posúdil. Čo sa týka percentuálnej miery nákladov (RPMN), zákonodarca s účinnosťou od 1. januára 2008 v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch stanovil povinnosť pre dodávateľov spotrebiteľských úverov uvádzať v zmluve priemernú RPMN. Prvýkrát bol tento údaj známy a zverejnený 29. apríla 2008, preto ani pre žalobkyňu ako dodávateľku spotrebiteľských úverov neexistovala žiadna prekážka, pre ktorú uvedené v zmluve neuviedla. Zákonodarca v § 8a citovaného zákona sledoval reguláciu začiatku plnenia si zákonnej povinnosti a v § 8aa ods. 1 uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere a formulár musí obsahovať prvýkrát RPMN do dvoch mesiacov po jej zverejnení podľa § 7a ods. 1. Gramatickým výkladom § 8aa možno podľa odvolacieho súdu ustáliť, že zákonodarca sledoval túto povinnosť už do dvoch mesiacov po jej zverejnení a nie až po dvoch mesiacoch. Vzhľadom na účel a význam RPMN nebol dôvod na odkladanie tohto údaju a príspevok Ministerstva financií SR, ktorý obsahovo ani nie je jasným odlišným názorom, vníma odvolací súd ako nepresvedčivý argument žalobkyne, ktorej nemohlo objektívne nič brániť, aby naformulovala takýto údaj do zmlúv. Zmluva bola uzavretá 15. mája 2008, teda po zverejnení RPMN (29. apríla 2008). Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvého stupňa v tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, túto sankciu predpokladá zákon za neuvedenie priemernej RPMN (§ 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch). To platí aj o úrokoch v prepočte na percentá takmer 28 %, ktoré sa javia ako priveľké a to v zmysle dôsledkov, ktoré by boli rovnaké (bezúročný verzus neplatný úrok). Z tohto dôvodu neexistuje ani zmluvná pokuta, ktorú uplatnila žalobkyňa za nezaplatenie úrokov. Odvolací súd sa stotožnil aj s dôvodmi času vzniku omeškania, tak ako ho ustálil súd prvého stupňa a v celom rozsahu si ich osvojil.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), a že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa, súdy

neodôvodnili, odvolací súd neuviedol na základe čoho dospel k záveru, že sa stotožňuje s prvostupňovým súdom a navyše uviedol, že nebol dôvod zaoberať sa dôvodmi, ktoré opodstatňujú záver o bezúročnosti úveru. Neuviedli prečo pre neplatné úverové podmienky by mala byť neplatná celá zmluva. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci odvolacím súdom, tomuto vyčítal, že povinnosť, sankciovaná bezúročnosťou a bezodplatnosťou úveru, za neuvádzanie priemernej RPMN v úverových zmluvách, nastala až 29. júna 2008.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno totiž dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, iba ak to zákon pripúšťa.

V predjednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (v žalobe zamietajúcej časti). Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť tejto časti dovolania žalobkyne z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva - napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalobkyne bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť tejto časti dovolania žalobkyne preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľka zastáva názor, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priechiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Žalobkyňa v súvislosti s takto uplatnenou vadou namieta nedostatočne odôvodnenie rozhodnutí, pokiaľ ide o ich zamietajúcu časť. Namietala, že súdy nedostatočne odôvodnili, prečo posúdili predmetnú úverovú zmluvu v celosti za neplatnú.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (ktorý primerane platí aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu - § 211 ods. 2 O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz proti Španielsku* z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatura ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis proti Grécku* z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová a ďalší proti Francúzsku* z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“, a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. V odôvodnení rozhodnutia súdy zrozumiteľným spôsobom uviedli dôvody, prečo žalobkyni nebol priznaný celý uplatnený nárok, ale iba jeho časť (istina), a prečo žalobu v zostávajúcej časti (úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty s úrokom z omeškania) bolo potrebné zamietnuť. Dôvody čiastočného zamietnutia žaloby podľa súdov spočívajú v tom, že úverová zmluva neobsahovala údaj o priemernej hodnote RPMN, s čím zákon č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom od 1. januára 2008) spája sankciu v podobe bezúročného úveru. Pokiaľ neexistovala povinnosť platiť úroky z úveru, nemohla byť platne dojedná ani zmluvná pokuta - ako výška úrokov z úveru zo zostávajúcich splátok. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom podrobne rozviedol dôvody (právnú argumentáciu) potvrdzujúce správnosť právnych záverov prijatých nižším súdom, s ktorými sa plne stotožnil, a pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na odvolacie námietky uvedené v odvolaní); z týchto dôvodov už nepovažoval za nutné zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami. Súdov nižších stupňov teda v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlili. Z odôvodnenia ich rozsudkov nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ/ka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov netrpia nedostatkom riadneho odôvodnenia, ktoré by malo za následok vznik vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobkyňa namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súdom ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci (ohľadom okamihu vzniku povinnosti uvádzať priemernú hodnotu RPMN v zmluvách a právnych dôsledkoch spojených s nesplnením tejto povinnosti) boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľkou vytykané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho

súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov vzniklo žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu ale nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.